

[Helge Adam Møller]

det mig umiddelbart, at forslaget fra CD har noget med den aktuelle situation at gøre.

Det kan jeg ikke vide om det har, men det er vel en naturlig følgeslutning, at det er foranlediget af det, der skete på det tidspunkt. I øvrigt syntes jeg bare, det var en spændende bemærkning; jeg sagde ikke, at jeg var enig med CD's partiformand, men tillod mig bare at læse den op, og så kan hr. Nør Christensen spørge partiformanden, hvad hun har ment med de bemærkninger om, at man ikke skulle ride ideologiske kæpheste, og at man ikke skulle fare rundt som en elefant i en glasbutik; det må fru Mimi Jakobsen kunne forklare.

Dernæst vil jeg sige ganske kort til hr. Glistrup, der ikke forstod Det Konservative Folkepartis holdning, at jeg ville finde det meget betænkeligt, hvis mennesker, som var forsamlet, og som begår noget, der klart er ulovligt, og som de også kan straffes for, ved at de på en eller anden måde tager hinanden under armene og hindrer nogen i at komme ind i en bygning eller en lokalitet, men ikke begår nogen form for vold eller frihedsberøvelse, skulle kunne straffes med fængsel. Det synes jeg ikke at dagens samfund taler for, men jeg synes, det er lige så rigtigt, at de skal stilles for en dommer, hvis de begår vold, hærværk eller frihedsberøvelse, og jeg vil have fuld forståelse for det, hvis denne dommer så sætter dem i fængsel. Men i det andet tilfælde, hvor der ikke forekommer vold, synes jeg ikke, det er rimeligt.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Når ulovlighederne består i dag efter dag uger i træk at hindre hundredtusinder af fredelige borgere i at passe deres job, hvad enten man står arm under arm eller ej, så kræves der en kraftig reaktion, for at retssamfundet ikke skal gå i opløsning, og derfor kræves der, at man ikke bare venligt siger, at når de har fået deres morgenkaffe, kan de gå hjem og komme igen og lave blokade igen den næste dag, men at man sætter dem i varetægt.

Derudover var hr. Ole Espersens indlæg direkte historieforklaring. Fremskridtspartiet holdt fast som det eneste parti i samlingen 1975-76 på en straffelovsændring. Efter at vi havde fået det stemt ned, er det rigtigt, at vi for dog at opnå noget tog dette slatne politivedtægtsforslag med.

Det er heller ikke rigtigt, når hr. Ole Espersen siger, at Det Konservative Folkeparti, fordi det i perioden 1927-37 et par gange var lidt berørt af organisationernes ærtehalmsammenhæng, hvor Arbejdsgiverforeningen støttede fagbevægelsens forskellige forsøg på at destruere samfundet, derfor udtrykte sig lidt blødt af hensyn til sit forhold til Dansk Arbejdsgiverforening.

Kendsgerningen er, at vi i årene 1927-37 endnu havde et seriøst, samfundsbevarende konservativt folkeparti, der igennem samtlige år stemte for bevarelsen af det, som medierne og i dag hr. Ole Espersen med et fuldstændig forfejlet udtryk har kaldt tugthusloven.

Det var en lov om bevarelse af erhvervs- og arbejdsfriheden - det var vist endda titlen på loven. Det var en mulighed for at få samfundet til at fungere, som ulykkeligtvis blev slettet i 1937.

Ole Henriksen (SF):

SF kan ikke støtte forslaget. Vi ser ingen grund til at gøre konflikter på arbejdsmarkedet kriminelle ved at foreslå bestemmelserne ført ind i straffeloven.

Bestemmelserne findes, som det jo allerede er omtalt, i det såkaldte blokadecirkulære, og det er for os mere end rigeligt, at det kom ind i politivedtægten dengang i en speciel cirkulæreform, og vi var da også i sin tid modstandere, da man lavede dette indgreb i Folketinget.

Det er vor grundlæggende opfattelse, at man ikke kan straffe sig ud af interessekonflikter på et arbejdsmarked, der i bund og grund bygger på store uligheder mellem arbejdsgiver og lønmodtagere. Styrkeforholdet er så skævt, at lønmodtagere i interessekonflikter af denne art ofte bliver tvunget til at handle i nødværge for at forsvare deres rettigheder.

I dag er det jo også sådan, at vi foruden cirkulæret har et arbejdsretsligt system, der straffer lønmodtagerne og deres organisationer hårdt nok, når der er uro på arbejdsmarkedet, og jeg er da heller ikke i tvivl om, at der også i den pågældende sag falder en stor bod ved Arbejdsretten.

Om organisationen i HT-konflikten også bliver ramt, ved vi ikke noget om endnu, men der er i hvert fald sanktionsmuligheder nok, og man skal også være opmærksom på, at det er arbejdsgiveren, der har retten til at lede og for-